

TALK OF THE CITY

Ο Γιώργος Χατζηβασίλης
επιλέγει για σας
«το ψυχολόγισμα» του
Αθηναϊκού Τύπου

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΣΤΑΜΟΣ ΖΟΥΛΑΣ

Στο «πρώτο θρανίο» ο κ. Αλέξης Τσίπρας

Θα θυμάστε ότι στο Δημοτικό Σχολείο πολλές φορές ο δάσκαλος αναγκαζόταν να μεταφέρει τον κακό, άτακτο και ταρξία μαθητή, από τα τελευταία θρανία στο πρώτο, όπου συνήθως κάθονταν οι επιμελείς και ήσυχτοι συμμαθητές του. Και αυτό, για να τον προσέχει, να τον ελέγχει και να αποτρέπει τις αταξίες του. Ακριβώς έτσι και ο κ. Τσίπρας, υποχρεώθηκε, από την προεκλογική περίοδο, να μεταφερθεί στο πρώτο θρανίο, όπου τελεί υπό την άγρυπνη παρακολούθηση της κοινής γνώμης. Υποδύεται τον καλό, ήσυχο και συνετό μαθητή, περιμένοντας να χτυπήσει το κουδούνι. Το ίδιο έκανε και ο συνοδοιπόρος του, στην αμέλεια και την απειθαρχία, κ. Παν Λαφαζάνης, που μέχρι τώρα δεν άφηνε την τάξη να ησυχάσει, με τις φωνές, τις διαφωνίες του και τις ζεβζεκιές του. Εδώ και μια-δυο εβδομάδες μετακόμισε και αυτός στο πρώτο θρανίο, παρακολουθώντας υπο-

μονετικά, ήσυχος και αμίλητος, το προεκλογικό μάθημα. Και οι δύο δείχνουν να έχουν ξεχάσει αυτά που τους χωρίζουν, πόσα πικρά λόγια έχουν ανταλλάξει, τι αλληλοϋπονομεύσεις έχουν επιχειρήσει. Τώρα, τους ενδιαφέρει μόνον η τελευταία προεκλογική τους βαθμολογία. Ορισμένοι, ίσως, μου καταλογίσουν πως είμαι δογματικά αντισυριζαίος, πως διακατέχομαι από αδικαιολόγητη καχυποψία και προκατάληψη. Προφανώς, οι ενιστάμενοι αυτοί πιστεύουν -ή απλώς ελπίζουν- πως ο ΣΥΡΙΖΑ έγκαιρα πραγματοποιεί τη στροφή της μετριοπάθειας και προσαρμογής, την οποία οι περισσότεροι περίμεναν να συντελεσθεί, αναγκαστικά και ανώμαλα, ύστερα από «νικητήριες» εκλογές. Φυσικά δε και με ίσως αναποκατάστατη ζημία για τη χώρα. Παρόλα αυτά να μου επιτρέψετε να επιμείνω στην άποψη του «πρώτου θρανίου». Ο κ. Τσίπρας γνώριζε πολύ καλά

ότι το 60% των πολιτών δεν ήθελε τις πρόωρες εκλογές. Τις εκβίασε, αξιοποιώντας το συνταγματικό «κενό» της προεδρικής εκλογής, το οποίο είναι βέβαιον ότι θα διορθωθεί στην πρώτη μεταρρύθμιση. Εκτοτε, ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να λησμονηθεί απ' όλους μας το αίτιο των ανεπιθύμητων εκλογών και να συμβιβαστούμε με την «πρώτη» επίτευξη των πολιτικών του στόχων. Ετσι, ουδόλως θριαμβολογεί, ως ανατροπείας της κυβέρνησης, αποφεύγοντας και την επανάληψη της εξαγγελίας του ότι από την 26η Ιανουαρίου ανατρέπεται εκ βάθρων και η συνομολογηθείσα με τους Ευρωπαίους πολιτική της. Με τη συμπεριφορά του «πρώτου θρανίου» ο κ. Τσίπρας πέτυχε να γαλπνέψει κάπως και τους Ευρωπαίους. Οχι διότι τον εμπιστεύονται, αλλά γιατί έχει πάψει τον τελευταίο μήνα να τους προκαλεί και να τους τσιγκλίζει. Αυτό το «καλμάρισμα»

της Ευρώπης, σπεύδει να αξιοποιήσει ο ΣΥΡΙΖΑ, ως δικαίωση της πολιτικής του τσαγανού έναντι της Ευρώπης. Μακάρι να ήταν έτσι τα πράγματα. Αλλά δεν είναι. Φυσικά, οι Ευρωπαίοι δεν έχουν λόγο να αναμοχλεύουν τα όσα έλεγε και απειλούσε, μέχρι πρότινος, ο ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου να καταδείξουν την αναξιπιστία του από το «πρώτο θρανίο». Λένε μόνον δύο πράγματα. Σαφή και σημαίνοντα. Πρώτον, ότι κάθε νέα κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να σέβεται και να τηρεί τις συμφωνίες, που υπέγραψε η προκάτοχός της, στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής συνεργασίας και νομιμότητας. Και δεύτερον ότι είναι απαράγραπτο το δικαίωμα των Ευρωπαίων να επιλέγουν αυτούς που θα τους κυβερνήσουν. (Με την έννοια, βεβαίως ότι οι εκλογείς επωμίζονται και την αποκλειστική ευθύνη των επιλογών τους). Δηλαδή, ο νοών νοείτω...

ΑΥΓΗ ΠΑΪΚΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ

Εγγυάσαι;

Ε, ναι, είναι βέβαιο. Ο άνθρωπος φοβάται το άγνωστο. Και βλέπει με καχυποψία το καινούργιο. Προτιμά συνήθως την πεπατημένη, τα γνωστά μονοπάτια, ακόμη και τα κακοτράχαλα καμιά φορά. Είναι στη φύση την ανθρώπινη, πώς να το κάνουμε; Αν συνυπολογίσουμε και την, ιστορικών καταβολών, επιφύλαξη με την οποία μερίδα του λαού αντιμετωπίζει ακόμη την Αριστερά, έχεις την απάντηση στο γιατί άργησε τόσο η μεγάλη μεταστροφή. Άργησε κι ας τη βλέπαμε να εξελίσσεται σιγά - σιγά, βήμα - βήμα. Όμως ήρθε. Και είναι θεαματική...

Σ' αυτά ακριβώς τα στοιχεία, στον φόβο για το άγνωστο και στην καχυποψία για το καινούργιο ποντάρισε ο Αντώνης Σαμαράς. Και εξακολουθεί να ποντάρει. Προσφέροντας ο ίδιος τη «σιγουριά» της πεπατημένης. Ενώ δεν παρέλειψε να υποδαυλίσει -όσο εμμέσως- και τον παραδοσιακό αντικομμουνισμό, με τον οποίο πορεύτηκε (και τον οποίον εμπορεύτηκε) για δεκαετίες η παράταξή του. Μονάχα εκείνες τις αλήστου μνήμης μετεμφυλιακές αφίσες δεν εξέδωσε. Με τους αιμοσταγείς κατσαπλιάδες, τους μπιραλίες εαμβουλόγαρους να καίνε εκκλησίες και να κρεμάνε παπάδες. Κάποιοι από τους δικούς του το κάνανε κι αυτό, με τον τρόπο τους.

Τη «σιγουριά» της πεπατημένης προσφέρει λοιπόν ο Σαμαράς. Που ο Θεός να την κάνει σιγουριά δηλαδή, με τα όλο και καινούργια, τα όλο και χειρότερα, τα δυσβάστακτα που ξημερώνουν καθημερινά για τον λαό. Για τον λαό που δεν προλαβαίνει να μετράει κατραπακίες. Μέχρι λιποθυμίας. Οικονομικής και κοινωνικής, και ψυχικής λιποθυμίας.

Και με την άκρα απαισιοδοξία, τη μαυρίλα για το αύριο. Την απαισιοδοξία την ήδη πολλαπλώς καταγεγραμμένη - και δημοσκοπικά. Οπότε, για ποια σιγουριά μπορεί να μιλάει ο απερχόμενος πρωθυπουργός; Όσο κι αν επιχειρεί σήμερα να επαναφέρει την ξαναζεσταμένη, τη φαντασιακών διαστάσεων παροχολογία, πασπαλισμένη με ζαχαρόσκοπη. Και, επιτέλους, ακόμη κι αν κάποιος αρκείται σ' αυτού του τύπου την «σιγουριά», δεν μπορεί παρά να συμφωνήσει ότι πρόκειται για σιγουριά μηδενικών απαιτήσεων, σε μια μηδενικής ποιότητας ζωή. Σε μια ζωή σαν αυτήν που ζήσαμε και που ζούμε χρόνια τώρα. Αν μας αρέσει, εντάξει, με τις υγιείς μας...

Το ακούς συχνά, όλο και πιο συχνά. Και από καλοπροαίρετους (και στα σοβαρά προβληματιζόμενους) συνομιλητές. Μα είσαι βέβαιος ότι με τον ΣΥΡΙΖΑ θα πορευτούμε στα σίγουρα; Είσαι βέβαιος ότι δεν θα 'χουμε στραβοπατήματα, προβλήματα, πισωγυρίσματα, κάποιους κινδύνους ίσως; Εγγυάσαι εν τέλει, ότι με τον ΣΥΡΙΖΑ και μ' αυτά που σχεδιάζει δεν πρόκειται να διακινδυνεύσουμε τίποτα; Ε, λοιπόν, αν με ρωτάτε, προσωπικά δεν είμαι για τίποτα σίγουρος. Προσωπικά δεν εγγυώμαι το παραμικρό. Θα πρέπει να 'ναι κανείς ανόητος για να προσφέρει έτσι εύκολα εγγυήσεις, σιγουριές και βεβαιότητες. Εκείνο που ξέρω, και για το οποίο είμαι βέβαιος, είναι ότι με την «άλλη πολιτική», αυτήν που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ, επενδύεις στην ελπίδα. Και όχι ασφαλώς στην άφρονα ελπίδα. Αλλά σ' εκείνη που προκύπτει από μια σειρά στέρεων πολιτικών συλλογισμών. Από μια σειρά στέρεων

πολιτικών τεκμηρίων. Αυτήν που εκπορεύεται από τους στόχους και τις επιδιώξεις, από τις φιλοδοξίες, από τις «αλήθειες» του προγράμματός του. Σε συνάρτηση με τη γενικότερη ανάλυση των εσωτερικών αλλά και των ευρωπαϊκών δεδομένων. Αλλά και από τη βεβαιότητα ότι ο διαρκώς συμμετοχικός λαός, τα κινήματα των ενεργών πολιτών είναι σε θέση να διεκδικούν, να διορθώνουν, να στηρίζουν, να εγγυώνται. Κι εξάλλου ξέρω, ξέρουμε όλοι, πού οδήγησε η γνωστή πολιτική, αυτή της «πεπατημένης οδού». Ξέρω, ξέρουμε όλοι, βλέπουμε όλοι, ζούμε όλοι την ανθρωπιστική τραγωδία, την κοινωνική εξαθλίωση στην οποία «φέρνει» η πεπατημένη της υποταγής. Και ξέρω επίσης, ξέρουμε όλοι ότι η αναγέννηση πάντα, η κάθαρση πάντα, η ελπίδα πάντα έρχονται μέσα από ρήξεις, ανατροπές και ρίσκα. Ναι, ακριβώς, και από ρίσκα. Χωρίς αυτά, τίποτα δεν αλλάζει ποτέ. Χωρίς αυτά εξασφαλίζεις μονάχα τη «σιγουριά» της δεδομένης πραγματικότητας, της αφόρητα γκρίζας. Χωρίς αυτά δεν έχεις να περιμένεις παρά την «κανονικότητα» της αβάσταχτης μίζεριας.

Δεν ξέρω πόσοι πολίτες - εκλογείς θα αποφασίσουν εντέλει, ή και πόσοι θα διστάσουν την Κυριακή 25 Ιανουαρίου να δουν το καινούργιο, να δοκιμάσουν το -ακόμη- άγνωστο. Όμως τελικά αυτό ακριβώς είναι το ερώτημα των εκλογών. Ποιος πολίτης θα καταδεχτεί να πάει στην κάλπη συνοδευόμενος από εφιάλτες και φαντάσματα; Ποιος πολίτης θα καταδεχτεί να παραμερίσει την ελπίδα, να παραμερίσει την ίδια τη λογική και να πάει στην κάλπη με μόνο σύντροφο τον φόβο...